

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 sierpnia 2015 r.

Sąd Rejonowy w Grudziądzu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Ewa Stępień

Protokolant: Wioletta Fabińska

Przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Grudziądzu Mikołaj Tybureczy

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 17 sierpnia 2015 r. sprawy karnej

M. D. (1),

c. M. i Z. z d. L., ur. (...) w B., obywatelstwa polskiego, o wykształceniu średnim, zam. ul. (...) (...) (...) G., (...), nie karaną sądownie

podejrzaną o to, że:

W okresie od listopada 2013 roku do grudnia 2013 roku w G., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu użycia za autentyczne, podrobiła podpis swojego męża G. D. (1) na pozwie o uznanie czynności prawnej za nieważną oraz zobowiązanie pozwanego do określonego zachowania z dnia 24 listopada 2013 roku, na oświadczeniu o stanie rodzinnym, majątku, dochodach i źródłach utrzymania z dnia 2 grudnia 2013 roku, na odpowiedzi na wezwanie do uzupełnienia braków formalnych pozwu z dnia 10 grudnia 2013 roku wraz z pozwem o uznanie czynności prawnej za nieważną oraz zobowiązanie pozwanego do określonego zachowania z dnia 24 listopada 2013 roku, które to następnie zostały przesłane do Sądu Okręgowego w Toruniu Wydział I Cywilny i dołączone do sprawy o sygnaturze akt I C (...), przy czym czyn stanowi wypadek mniejszej wagi

tj. o czyn z art. 270 § 1 i 2a kk w zw. z art. 12 kk

ORZEKŁ

I. Ustalając, że **M. D. (1)** w okresie od listopada 2013 roku do grudnia 2013 roku w G., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu użycia za autentyczne, podrobiła podpis swojego męża G. D. (1) na pozwie o uznanie czynności prawnej za nieważną oraz zobowiązanie pozwanego do określonego zachowania z dnia 24 listopada 2013 roku, na oświadczeniu o stanie rodzinnym, majątku, dochodach i źródłach utrzymania z dnia 2 grudnia 2013 roku, na odpowiedzi na wezwanie do uzupełnienia braków formalnych pozwu z dnia 10 grudnia 2013 roku wraz z pozwem o uznanie czynności prawnej za nieważną oraz zobowiązanie pozwanego do określonego zachowania z dnia 24 listopada 2013 roku, które to następnie zostały przesłane do Sądu Okręgowego w Toruniu Wydział I Cywilny i dołączone do sprawy o sygnaturze akt I C (...), przy czym czyn stanowi wypadek mniejszej wagi to jest dopuściła się czynu zabronionego z art. 270 § 1 i 2a kk w zw. z art. 12 kk. oraz uznając, że okoliczności popełnienia przez nią tego czynu nie budzą wątpliwości, zaś wina podejrzanej i społeczna szkodliwość popełnionego przez nią czynu nie są znaczne, na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k. i art. 67 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. postępowanie karne przeciwko M. D. (1) warunkowo umarza na okres próby wynoszący 1 (jeden) rok od uprawomocnienia się wyroku

II. Na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 39 pkt. 7 k.k. i art. 43a § 1 k.k. zasądza od **M. D. (1)** na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy (...) kwotę 100,- zł (sto złotych) tytułem świadczenia pieniężnego

III. Zwalnia **M. D. (1)** od obowiązku uiszczenia opłaty sądowej, a kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa

Sygn. akt II K 587/15

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Grudziądzu z dnia 17 sierpnia 2015r.

wobec wniosku Prokuratury Rejonowej w Grudziądzu w zakresie ustaleń faktycznych, oceny dowodów, winy oskarżonego, kwalifikacji prawnej przepisanego podejrzanego czynu oraz konsekwencji prawnych

M. D. (1) 69 lat. Mieszka wraz mężem G. D. (1) w G. przy ul. (...).

M. i G. D. (1) są emerytami.

/dowód: wyjaśnienia M. D. – k. 37/

M. i G. D. (1) wynajmują mieszkanie od (...) sp. z o.o. w G.. Najemcą mieszkania jest G. D. (1).

Jesienią 2013r. G. D. (1) poważnie chorował i przez okres ponad dwóch miesięcy przebywał w szpitalu w B..

W listopadzie 2013r. adwokat reprezentujący państwa D. przygotował dokumenty oraz pozew do Sądu Okręgowego w Toruniu przeciwko (...) sp. z o.o. w G. o uznanie czynności prawnej za nieważną oraz zobowiązanie pozwanego do określonego zachowania się.

Ponieważ G. D. (1) był wówczas w szpitalu i nie był zdolny do podpisania pozwu zdecydował o upoważnieniu żony do reprezentowania go i podpisania w jego imieniu pozwu oraz niezbędnych dokumentów.

M. D. (1) zamiast podpisać pisma swoim imieniem i nazwiskiem i dołączyć pełnomocnictwo od męża, podpisała pozew imieniem i nazwiskiem męża (...). Podobnie imieniem i nazwiskiem męża kobieta podpisała „oświadczenie o stanie rodzinnym, majątku, dochodach i źródłach utrzymania”. Tak przygotowane dokumenty M. D. (1) przekazała do Sądu Okręgowego w Toruniu w dniu 04 grudnia 2013r.

Następnie, na wezwanie Sądu M. D. (1) przesłała do Sądu Okręgowego w Toruniu w dniu 13 grudnia 2013r. „odpowiedź na wezwanie do uzupełnienia braków formalnych pozwu”, oraz dwa odpisy pozwu. Te pisma kobieta również podpisała imieniem i nazwiskiem swojego męża (...).

Wszystkie dokumenty M. D. (1) składała za wiedzą swojego męża i zgodnie z jego wolą.

/dowód: wyjaśnienia M. D. – k. 37

Zeznania G. D. – k. 28

pozew – k. 4-9 (kopia z akt I C (...))

Oświadczenia – k. 10-13 (kopia z akt I C (...))

Odpowiedź na wezwanie do uzupełnienia braków formalnych wraz z

odpisami pozwu – k. 14- 20 (kopia z akt I C (...))/

W dniu 06 lutego 2014r. do Sądu Okręgowego w Toruniu wpłynęło do sprawy pełnomocnictwo dla M. D. (1) podpisane przez G. D. (1).

Wobec podejrzania, że wcześniejsze pisma podpisane (...) nie były podpisane osobiście przez G. D. sędziego Sądu Okręgowego w Toruniu złożyła zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa podrobienia dokumentów.

/dowód: pełnomocnictwo – k. 22

Zawiadomienie – k. 1/

M. D. (1) nie była dotąd karana sądownie.

/dowód: dane o karalności – k. 39, 56, 63, 65, 66/

Stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił w oparciu o dowód z wyjaśnień M. D. (1), zeznań świadka G. D. (1), oraz dowody z dokumentów w postaci kopii dokumentów z akt sprawy I C (...) Sądu Okręgowego w Toruniu w postaci pozwu do Sądu Okręgowego w Toruniu przeciwko (...) sp. z.o.o. w G. o uznanie czynności prawnej za nieważną oraz zobowiązanie pozwanego do określonego zachowania się, oświadczenia o stanie rodzinnym, majątku, dochodach i źródłach utrzymania, odpowiedzi na wezwanie do uzupełnienia braków formalnych pozwu”, oraz dwóch odpisów pozwu, wszystkie te dokumenty podpisane przez M. D. (1) imieniem i nazwiskiem swojego męża (...), jak też danych o karalności M. D. (1).

M. D. (1) przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i złożyła w sprawie szczere wyjaśnienia.

Sąd uznał za w pełni wiarygodne wyjaśnienia M. D. odnośnie faktu podpisania imieniem i nazwiskiem męża dokumentów w postaci pozwu do Sądu Okręgowego w Toruniu przeciwko (...) sp. z.o.o. w G. o uznanie czynności prawnej za nieważną oraz zobowiązanie pozwanego do określonego zachowania się, oświadczenia o stanie rodzinnym, majątku, dochodach i źródłach utrzymania, odpowiedzi na wezwanie do uzupełnienia braków formalnych pozwu”, oraz dwóch odpisów pozwu, jak też w kwestii powodów, które uzasadniły podpisanie przez nią tych dokumentów.

Wyjaśnienia M. D. w tym zakresie potwierdził jej mąż G. D. (1).

Sąd dał wiarę także zeznaniom **G. D. (1)**, na okoliczność jego choroby znacznie utrudniającej mu udział w procesie sądowym, oraz składaniu pism procesowych, oraz jego wiedzy i akceptacji dla pism procesowych złożonych przez jego żonę do Sądu Okręgowego w Toruniu.

Za miarodajny materiał dowodowy w sprawie Sąd uznał dokumenty z podrobionym przez M. D. (1) podpisem G. D. (1) w postaci: pozwu do Sądu Okręgowego w Toruniu przeciwko (...) sp. z.o.o. w G. o uznanie czynności prawnej za nieważną oraz zobowiązanie pozwanego do określonego zachowania się, oświadczenie o stanie rodzinnym, majątku, dochodach i źródłach utrzymania, odpowiedzi na wezwanie do uzupełnienia braków formalnych pozwu”, oraz dwóch odpisów pozwu.

W świetle wyjaśnień M. D. (1) i zeznań G. D. (1) oraz podpisów składanych przez małżonków D. w toku postępowania (na dokumentach procesowych) nie ulegało w sprawie wątpliwości, że na wyżej wymienionych dokumentach podpis o treści (...) złożyła M. D. (1).

Za w pełni wiarygodny Sąd uznał dowód z dokumentu w postaci danych o karalności M. D. jest to bowiem dokument urzędowy, sporządzony przez kompetentną osobę, nadto jego autentyczności ani prawdziwości i rzetelności zawartych w nich informacji nie kwestionowała żadna ze stron procesu.

Prokurator Prokuratury Rejonowej w Grudziądzu złożył wniosek o warunkowe umorzenie postępowania przeciwko M. D. (1) w związku z tym, że w okresie od listopada 2013 roku do grudnia 2013 roku w G., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu użycia za autentyczne, podrobiła podpis swojego męża G. D. (1) na pozwie o uznanie czynności prawnej za nieważną oraz zobowiązanie pozwanego do określonego zachowania z dnia 24 listopada 2013 roku, na oświadczeniu o stanie rodzinnym, majątku, dochodach i źródłach utrzymania z dnia 2 grudnia 2013 roku, na odpowiedzi na wezwanie do uzupełnienia braków formalnych pozwu z dnia 10 grudnia

2013 roku wraz z pozwem o uznanie czynności prawnej za nieważną oraz zobowiązanie pozwanego do określonego zachowania z dnia 24 listopada 2013 roku, które to następnie zostały przesłane do Sądu Okręgowego w Toruniu Wydział I Cywilny i dołączone do sprawy o sygnaturze akt I C (...), przy czym czyn stanowi wypadek mniejszej wagi.

Po analizie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy oraz odebraniu oświadczeń od stron postępowania podczas posiedzenia w przedmiocie warunkowego umorzenia postępowania Sąd ustalił, że M. D. w okresie od listopada 2013 roku do grudnia 2013 roku w G., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu użycia za autentyczne, podrobiła podpis swojego męża G. D. (1) na pozwie o uznanie czynności prawnej za nieważną oraz zobowiązanie pozwanego do określonego zachowania z dnia 24 listopada 2013 roku, na oświadczeniu o stanie rodzinnym, majątku, dochodach i źródłach utrzymania z dnia 2 grudnia 2013 roku, na odpowiedzi na wezwanie do uzupełnienia braków formalnych pozwu z dnia 10 grudnia 2013 roku wraz z pozwem o uznanie czynności prawnej za nieważną oraz zobowiązanie pozwanego do określonego zachowania z dnia 24 listopada 2013 roku, które to następnie zostały przesłane do Sądu Okręgowego w Toruniu Wydział I Cywilny i dołączone do sprawy o sygnaturze akt I C (...), przy czym czyn stanowi wypadek mniejszej wagi.

W ocenie Sądu zarzucanym i przypisanym jej zachowaniem M. D. (1) wyczerpała znamiona przestępstwa określonego w przepisie art. 270 § 1 i 2a k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Zgodnie z art. 270 §1 k.k. karze podlega ten kto, w celu użycia za autentyczny, podrabia lub przerabia dokument lub takiego dokumentu jako autentycznego używa.

Przestępstwo materialnego fałszerstwa dokumentu może być popełnione albo przez podrobienie, albo przez przerobienie dokumentu. Istota podrobienia dokumentu sprowadza się do sporządzenia takiego zapisu informacji, któremu nadaje się pozory autentyczności, w szczególności zaś, iż pochodzi od określonego wystawcy (zob. J. Makarewicz, Kodeks karny z komentarzem, Lwów 1932, s. 233). Wystawca ten musi być zindywidualizowany, choć niekoniecznie musi to być osoba fizyczna. Podrobieniem dokumentu będzie także sporządzenie zapisu oświadczenia woli innej osoby, nawet jeżeli nie został podrobiony podpis tej osoby, byleby treść zapisu lub nadane mu cechy pozorowały, iż został przez nią sporządzony. (zob. L. Peiper, Komentarz do kodeksu karnego i prawa o wykroczeniach, Kraków 1933, teza 4 do art. 187).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy stwierdzić trzeba, że M. D. (1) wyczerpała swoim zachowaniem znamiona występku z art. 270 § 1 k.k.

Niewątpliwie M. D. podpisała dokumenty w postaci pozwu do Sądu Okręgowego w Toruniu przeciwko (...) sp. z.o.o. w G. o uznanie czynności prawnej za nieważną oraz zobowiązanie pozwanego do określonego zachowania się, oświadczenia o stanie rodzinnym, majątku, dochodach i źródłach utrzymania, odpowiedzi na wezwanie do uzupełnienia braków formalnych pozwu”, oraz dwóch odpisów pozwu imieniem i nazwiskiem swojego męża (...) stwarzając pozory, że dokumenty te faktycznie pochodzą od G. D. (1). W tym celu, jako uznania za autentyczne dokumenty te zostały przekazane do Sądu Okręgowego w Toruniu.

Z akt sprawy wynikało, że z powodu choroby męża M. D. (1) podpisywała „za niego” wszystkie dokumenty w tej sprawie, których on nie mógł odpisać, z powodu swojej choroby, dlatego Sąd podzielił stanowisko oskarżyciela uznając, że M. D. działa w granicach czynu ciągłego, to jest w krótkich odstępach czasu i ze z góry powziętym zamiarem (art. 12 k.k.)

Nie ma przy tym znaczenia, dla bytu przestępstwa fakt, że G. D. (1) wiedział o tym, że pozw i pozostałe dokumenty w jego imieniu został złożone do Sądu ani że w pełni akceptował treści tych dokumentów. Fakty te mają jedynie znaczenie przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości tego czynu.

Mając na uwadze okoliczności sprawy Sąd uznał, jednak, że czyn przypisany M. D. stanowi wypadek mniejszej wagi występku z art. 270 § 2a k.k.

Wypadek mniejszej wagi to sytuacja, w której okoliczności popełnienia przestępstwa, zwłaszcza zaś przedmiotowo-podmiotowe znamiona czynu, charakteryzują się przewagą elementów łagodzących, które sprawiają, że ten czyn nie przybiera zwyczajnej postaci, lecz zasługuje na znacznie łagodniejsze potraktowanie. Okoliczności te wskazują, że popełniony czyn zabroniony nie jest na tyle niebezpieczny dla społeczeństwa oraz porządku prawnego, aby stosować w stosunku do jego sprawcy zwykle zasady odpowiedzialności przewidziane za zrealizowany przez niego typ przestępny (por. orzeczenie SN z 7 lutego 1935 r., Zbiór Orzeczeń Sądu Najwyższego. Orzeczenia Izby Karnej 1935, nr 388, poz. 35; orzeczenie SN z 26 marca 1935 r., Zbiór Orzeczeń Sądu Najwyższego. Orzeczenia Izby Karnej 1935, poz. 472; zob. też J. Makarewicz, Kodeks karny z komentarzem, s. 446 i n.). O wypadku mniejszej wagi przesądza ocena elementów przedmiotowych i podmiotowych składających się na znamiona danego typu czynu zabronionego, ze szczególnym uwzględnieniem elementów rzutujących na stopień społecznej szkodliwości czynu. Zdaniem SN "podstawowym elementem oceny wypadku mniejszej wagi jest stopień społecznej szkodliwości czynu. Oceniając go należy uwzględnić okoliczności wymienione w art. 115 § 2 k.k., a więc rodzaj i charakter naruszonego dobra prawnego, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również motywację i cel działania". Istotnym elementem jest także stopień zawinienia, niestanowiący okoliczności rzutującej na ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynu (por. wyrok SN z 14 stycznia 2004 r., V KK 121/03, Orzecznictwo Sądu Najwyższego w sprawach karnych 2004, poz. 106, s. 87-88). Spośród elementów strony przedmiotowej czynu istotne znaczenie mają w szczególności: rodzaj dobra, w które godzi przestępstwo, zachowanie się i sposób działania sprawcy, użyte przezeń środki, charakter i rozmiar szkody wyrządzonej lub grożącej dobru chronionemu prawem, a także odczucie szkody przez pokrzywdzonego, czas, miejsce i inne okoliczności popełnienia czynu.

Mając na uwadze powyższe, ustalając, że czyn stanowi wypadek mniejszej wagi, Sąd wziął pod uwagę zarówno warunku przedmiotowe czynu jak też warunki podmiotowe.

W ocenie Sąd społeczna szkodliwość czynu popełnionego przez oskarżoną nie była duża, bowiem jej mąż G. D. (1) wiedział i akceptował działania żony w swoim imieniu. Nie chciała ona działać na jego niekorzyść ani wyrządzić ani jemu ani nikomu innemu żadnej szkody ani krzywdy.

Spółeczna szkodliwość czynu popełnionego przez M. D. sprowadza się tylko do tego, że w sądzie, instytucji zaufania publicznego złożyła pisma podpisane przez siebie nazwiskiem męża. Nadużyła zaufania Sądu, wprowadzając go w błąd co do autentyczności podpisu na złożonych tam dokumentach.

Sąd nie pominął również okoliczności podmiotowych, to jest motywacji działania M. D., która także zasługuje na szczególne uwzględnienie. Kobieta chciała pomóc choremu mężowi, zadbać o jego interesy podczas choroby.

Mając na uwadze powyższe Sąd przypisał M. D. występki z art. 270 § 1 i 2a k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Przestępstwo z art. 270 § 2a k.k. zagrożone jest karą grzywny, ograniczenia wolności lub pozbawienia wolności do 2 lat.

Z uwagi na okoliczności niniejszej sprawy Sąd podzielając stanowisko Prokuratora uznał, że w stosunku do M. D. (1) najmniejszą a zarazem największą dolegliwością w związku z tym, że dopuściła się on wyżej opisanego czynu zabronionego będzie warunkowe umorzenia w stosunku do niej postępowania karnego.

Zgodnie z art. 66 k.k. Sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy nie karanego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Przy tym warunkowego umorzenia postępowania nie stosuje się do sprawcy przestępstwa zagrożonego kara przekraczającą 3 lata pozbawienia wolności.

Podstawą zastosowania warunkowego umorzenia postępowania musi być ustalenie wszystkich przesłanek odpowiedzialności karnej. Określone w art. 66 przesłanki można zakwalifikować do trzech grup: a) warunkujących

niecelowość kontynuowania postępowania i wymierzenia kary ze względu na czyn, b) ze względu na osobę sprawcy, c) dopuszczające warunkowe umorzenie z punktu widzenia gwarancji procesowych oskarżonego i potrzeby zabezpieczenia materiału dowodowego. Przesłanką podstawową jest więc ustalenie, że czyn zarzucony oskarżonemu stanowi przestępstwo. Zakres wchodzących w grę przestępstw zostaje wyznaczony przez określenie warunku, iż stopień społecznej szkodliwości czynu oraz stopień winy nie mogą być znaczne. Określenie "nie jest znaczny" nie ma tego samego znaczenia, co termin "nieznaczny", obejmując swoim zakresem i wypadki o "średnim" stopniu społecznej szkodliwości. W szczególności stopień ten musi być wyższy od "znikomego" skutkującego, zgodnie z art. 17 § 2, brak przestępności czynu i konieczność bezwarunkowego umorzenia postępowania (art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k.). Takie oznaczenie w art. 66 § 1 stopnia społecznej szkodliwości czynu, jako przesłanki warunkowego umorzenia postępowania, pełni funkcję wyznaczającą granicę możliwej tolerancji dla sprawcy z punktu widzenia racjonalizacji sprawiedliwościowej i potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa (art. 53 § 1). Niezależnie od stopnia społecznej szkodliwości czynu sąd ma ustalić stopień zawinienia. Ten stopień także nie może być znaczny. Warunek braku znacznego stopnia winy musi wystąpić kumulatywnie z brakiem znacznego stopnia społecznej szkodliwości czynu.

Na podstawie art. 66 § 1 można uznać za generalną przesłankę stosowania warunkowego umorzenia postępowania, dotyczącą osoby sprawcy, uzasadnione przypuszczenie sądu, że oskarżony pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. To przypuszczenie sądu ma być oparte na postawie sprawcy, jego dotychczasowej niekaralności za przestępstwo umyślne, jego właściwościach i warunkach osobistych oraz na dotychczasowym sposobie życia. Szczegółowe przesłanki dotyczące osoby sprawcy mają więc uzasadniać dodatnią prognozę kryminologiczną wobec niego.

Po analizie materiału dowodowego Sąd uznał, że okoliczności sprawy nie budziły wątpliwości.

Nie ulegało wątpliwości, że M. D. (1) w okresie od listopada 2013 roku do grudnia 2013 roku w G., w celu użycia za autentyczne, podrobiła podpis swojego męża G. D. (1) na pozwie o uznanie czynności prawnej za nieważną oraz zobowiązanie pozwanego do określonego zachowania z dnia 24 listopada 2013 roku, na oświadczeniu o stanie rodzinnym, majątku, dochodach i źródłach utrzymania z dnia 2 grudnia 2013 roku, na odpowiedzi na wezwanie do uzupełnienia braków formalnych pozwu z dnia 10 grudnia 2013 roku wraz z pozwem o uznanie czynności prawnej za nieważną oraz zobowiązanie pozwanego do określonego zachowania z dnia 24 listopada 2013 roku, które to następnie zostały przesłane do Sądu Okręgowego w Toruniu Wydział I Cywilny i dołączone do sprawy o sygnaturze akt I C (...).

Wyjaśnienia M. D., zeznania G. D. (1) i przedstawione dokumenty w tym zakresie nie pozostawiały w sprawie żadnych wątpliwości.

Sąd uznał również przy tym, że wina M. D. i stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez nią czynu nie są znaczne.

O nieznaczności społecznej szkodliwości czynu przypisanego M. D. świadczą okoliczności uzasadniające przyjęcie wypadku mniejszej wagi to jest fakt braku realnej szkody wyrządzonej przestępstwem, brak pokrzywdzenia męża czy kogokolwiek innego, akceptacja i zgoda G. D. (1) dla treści dokumentów podpisanych przez żonę jego imieniem i nazwiskiem.

W tym miejscu wskazać trzeba, że Sąd rozważał czy przypisane M. D. przestępstwo przekroczyło granicę znikomej społecznej szkodliwości. W ocenie Sądu o tym, że społeczna szkodliwość popełnionego przez nią czynu była większa niż znikoma, ale nie była znaczna przesądzał fakt, że M. D. złożyła kilka pism procesowych, do Sądu, do instytucji zaufania publicznego, do miejsca, gdzie wiarygodność dokumentów ma ogromne znaczenie i gdzie na wiarygodności dokumentów opiera się rozstrzygnięcie o prawach i obowiązkach podmiotów.

W ocenie Sądu również stopień winy M. D. nie był znaczny. Chciała ona pomóc choremu mężowi i wypełnić jego wolę.

Sąd warunkowo umarzając postępowanie miał także, może przede wszystkim na uwadze właściwości i warunki osobiste sprawczyni oraz dotychczasowy jej sposób życia.

M. D. ma 69 lat. Nigdy dotąd nie była karana sędownie, w swoim stosunkowo długim życiu, przestrzegała porządku prawnego. Ma stabilną sytuację życiową, rodziną, materialną. Przepięstwo jakiego się dopuściła wynikało z motywacji zasługującej na szczególne uwzględnienie.

Na uwzględnienie zasługiwała również postawa M. D., jej przyznanie się do winy, złożenie szczerych wyjaśnień, wyrażona chęć dobrowolnego poddania się karze, co świadczy to poczuciu odpowiedzialności jej za popełniony przez nią czyn i świadomość konieczności poniesienia za niego konsekwencji.

Ta postawa uzasadniała pełne przekonanie Sądu, że pomimo umorzenia postępowania M. D. (1) będzie przestrzegała porządku prawnego, w szczególności nigdy nie popełni przestępstwa.

Zdaniem Sądu właściwości i warunki osobiste M. D. pozwalają na uznanie, że cele postępowania zostaną spełnione przy warunkowym umorzeniu postępowania karnego przeciw niej.

Przepis art. 67 k.k. do 01 lipca 2015r. wskazywał, że warunkowe umorzenie postępowania następuje na okres próby, który wynosi od roku do lat 2 i biegnie od uprawomocnienia się orzeczenia. Obecnie przepis wskazuje że okres próby może wynosić od roku do lat 3. Mając na uwadze, że brzmienie tego przepisu w czasie popełnienia przez M. D. przypisanego jej przestępstwa było dla niej korzystniejsze, sąd poprzez art. 4 § 1 k.k. zastosował ten przepis w brzmieniu sprzed 01 lipca 2015r.

Biorąc pod uwagę wiek M. D. i jej stabilną sytuację rodzinną i życiową Sąd uznał, że wystarczający dla oceny jej pozytywnej prognozy kryminologicznej będzie najkrótszy z możliwych czyli roczny okres próby.

W ramach urealnienia dolegliwości związanej z poniesieniem odpowiedzialności karnej za popełnione przestępstwo Sąd orzekł w stosunku do M. D. świadczenie pieniężne korzystając z dyspozycji art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 39 pkt. 7 k.k. i zasądził od niej na rzecz Fundacji Pomocy (...) oraz Pomocy (...) kwotę 100,- zł.

Świadczenie pieniężne w wysokości 100 zł będzie stanowiło dla M. D. pewną dolegliwość uświadamiającą jej odpowiedzialność za przypisany jej czyn, z drugiej strony będzie współmierne do stopnia jej zawinienia i społecznej szkodliwości czynu.

Na marginesie można dodać tylko, że Sąd zastosował art. 4 § 1 k.k. i przywołał go w odniesieniu tylko do art. 67 § 1 k.k. bowiem w tym zakresie przepis ten był względniejszy dla M. D. w czasie popełnienia czynu niż w czasie orzekania. Natomiast treści pozostałych przepisów przed i po zmianach dla sprawczyni przestępstwa jest tożsama (np. zmienił się tylko numer porządkowy art. 43a k.k. zamiast 49 k.k., a przepisy art. 270 i 12 k.k. nie zmieniły się wcale) stąd nie było potrzeby powoływania starych przepisów z art. 4 § 1 k.k. bo niepotrzebnie powodowałyoby to mnożenie powołanych w wyroku paragrafów, co mogłoby skutkować nieczytelnością orzeczenia.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił M. D. (1) od obowiązku uiszczenia opłaty sądowej, zaś wydatkami postępowania obciążył Skarb Państwa, bowiem M. D. utrzymuje się z emerytury w wysokości 1000,- zł i uiszczenie przez nią jakichkolwiek kosztów postępowania spowodowałoby uszczerbek dla niej niezbędnego utrzymania. Podczas posiedzenia w przedmiocie warunkowego umorzenia postępowania, na wniosek M. D. i jej obrońcy także oskarżyciel wnosil o zwolnienie jej od kosztów postępowania.